

PLANTILLA per escriure EL RELAT- Premi LLEGIM CIÈNCIA (PLC) - Curs 2017/18

Novel·la: ECHENOZ, Jean. *Llampecs*. Raig Verd, 2016.

UVic-PLC - <http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>

Categoria 2 – 4t d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

L'estudiantat ha d'escriure el relat segons les premisses: utilitzar aquesta plantilla, amb lletra Calibri 11, interlineat senzill o simple i un màxim de 500 paraules (Només pot ocupar aquesta pàgina).

ESCRIURE el que es demana a continuació:

Pseudònim: Nona

Centre de secundària i localitat: Institució Montserrat

Nom del professorat: Rosa Masanés Nogués i Núria Riu Aumatell

Data: 14-01-2018

Escriu el relat:

Com al naixement, hom prefereix estar al corrent de l'instant xifrat en què tot acaba, però aquest cop són els qui es queden que ho necessiten, aquells qui explicaran el teu pas per aquest planeta necessiten un punt de referència, una xifra, del moment exacte en el qual la teva llum va eixir. En Gregor va morir el 7 de gener de 1943. Havia passat setmanes construint allò que ell creia que el tornaria a dur a l'Olimp dels inventors. Una posició que l'hi havia estat arravatada. En Gregor als seus 86 anys era mogut per una barreja de ràbia, odi i senilitat; una espècie de còctel Molotov que l'obligava a continuar persistint en l'intent de crear, d'inventar quelcom que el fes tornar a aquella posició de superioritat que tant enyorava. Després de dies d'esforç, ho havia creat. Aquella imatge que tenia al cap s'havia materialitzat en un objecte espurnejant, que tot i que ni ell en sabia ben bé la utilitat, n'estava convençut del seu triomf.

L'alegria del Gregor es tornava a reflectir, tímida, en el seu rostre. Però aquesta alegria tenia un matís de desconfiança. En qui confiar doncs, després d'aquesta cadena de traïcions i robatoris d'idees, l'existència d'aquest invent?

El temps podia haver canviat moltes coses, però mai hauria pogut canviar la resposta a aquesta pregunta. A totes les preguntes.

Amb una velocitat impròpia d'una vella, l'Ethel estava plantada a la porta de l'habitació d'hotel d'en Gregor. Amb un rostre reflectit de la mateixa emoció que en Gregor. Feliç per tornar-lo a veure després de tant temps de desaparició i desconfiada per la mateixa qüestió.

Sense intercanviar una sola paraula, en Gregor la va dur davant de la seva nova invenció. Però l'Ethel no podia fixar-se en res més a part d'aquella alegria tan única d'en Gregor que tant havia enyorat. Ell no parava de fer tesis en veu alta sobre el que podria significar l'andròmina espurnejant per a la seva carrera. Però ella no l'escoltava. Només podia observar la il·lusió que es desbocava d'aquells ulls, que duran anys havien romangut inerts a qualsevol estímul.

I per primera vegada en la seva història, la ja vella Ethel li va agafar la mà moguda per la il·lusió juvenil que ella també creia desapareguda.

En Gregor va callar. Ambdós es van mirar amb un somriure senil i una pau interior fins aleshores desconeguda quan l'Ethel va allargar la mà a l'espurnejant objecte.

A diferència de l'inici la història d'en Gregor va acabar envoltat de llum, però de pau, molta pau; com tornant a l'úter matern, però aquest cop acompanyat de l'únic ser que li havia causat més preguntes que respostes.